

Chị/Cô! Anh yêu em!

Tôi tát cậu ta, lần đầu tiên trong đời tôi tát một người và đó lại là cậu Sinh viên tôi từng yêu quý. Tôi đi thẳng ra khỏi ngõ, bất chợt bị một lực kéo lại. Tôi đang nằm trong vòng tay cậu ta, gọn gàng như một con mèo không lối thoát.

I. Phi vụ bắt cóc

Một chiều tan làm như bao chiều khác, trong khi tôi cố nhích từng milimet lên ra khỏi đám đông chật cứng, bỗng từ đâu đó có một cậu nhóc chạy ra giữ đầu xe:

- Chị, đi với em một lát.

- Cái gì cơ? Chị á? Tôi có nghe nhầm không?

- Không, chị không nghe nhầm, hôm nay em sẽ gọi là chị và em có việc cần nói.

Thế rồi cậu nhóc đó giằng lấy đầu xe tôi, nhảy lên xe, lách ra khỏi đám đông và lao vút đi. Về cơ bản là tôi bị bắt cóc, không dây trói, không bịt mồm hay đánh thuốc mê nhưng tôi vẫn bị lôi đi.

Gần một năm trước lần đầu tiên tôi gặp cậu nhóc ấy, trong khi tôi đang mang một chồng tài liệu cao, khó khăn nhích từng bước nhỏ leo lên tầng 4 thì cậu ta từ đâu lao ra. Uyển. Tất cả tài liệu bay tung tóe. Tôi điên tiết đứng phắt dậy dự định cho tên nhóc đáng ghét đó một bài học nhưng cậu ta còn nhanh hơn tôi, rồi rút xin lỗi rồi nhặt tài liệu lại và kiên quyết đòi mang về tận phòng cho tôi. Tôi quen cậu ta từ đó.

Thì thoảng tôi lại gặp cậu ta ngoài hành lang, khi thì trong một sự kiện nào đó, mà cũng có hôm cậu ta la cà ở nhà để xe. Lần nào gặp tôi cậu ta cũng tươi như hoa chào tôi rất lễ phép, có lẽ cậu ta là người lễ phép nhất với tôi kể từ khi tôi sống trong môi trường này. Trong sự lễ phép của cậu ta tôi còn nhận thấy cả sự tôn trọng và tôi biết ơn vì điều đó.

Vài tháng trở lại đây gần như ngày nào tôi cũng chạm mặt cậu ta vài lần. Vẫn

cái kiểu nhăn nhăn nhở nhở, như tri kỉ thân thiết tay bắt mặt mừng chào hỏi, tôi nghĩ chắc là cậu có cũng có lớp ở khu này. Tôi vẫn mặc định trong đầu rằng cậu ta là một người luôn vui vẻ và hạnh phúc, nhưng nhìn vẻ mặt cậu ta hôm nay khá nghiêm trọng, chưa kể đến việc cậu ta gọi tôi bằng CHI. Vì thế phần nào tôi đã nhân nhượng trong vụ bắt cóc này.

II. Quán cafe lạ.

Cậu ta chạy xe lòng vòng một hồi và rẽ vào một con ngõ nhỏ, dừng trước một quán cafe có cái tên khá kêu: “Khu vườn tình yêu”. Một năm sống ở thành phố, đây là lần đầu tiên tôi đi vào con ngõ này. Và với một đứa lơ mơ về đường như tôi việc tìm được đường ra là một thử thách lớn.

Quán cafe được trang hoàng đúng như cái tên của nó: một khu vườn với nhiều cây cối, những chiếc bàn nhỏ bằng gỗ xen kẽ giữa những gốc cây. Một không gian khá riêng tư có phần hơi lãng mạn và tràn ngập màu sắc thiên nhiên. Cậu ta chọn một chiếc bàn nhỏ phía sâu trong góc, gần suối nước nhân tạo. Quán chiều vắng người, em nhân viên nhanh chóng mang menu tới, không thèm lướt qua một lần cậu ta gọi: “cho anh một cafe đen”. Suýt chút nữa tôi đã bật cười mà châm chọc cậu ta rằng liệu có nuốt nổi. Một cậu nhóc trẻ con cố tỏ ra mình người lớn khi kêu cafe đen nhưng trẻ con vẫn cứ mãi là trẻ con mà thôi.

“Cho chị một chai Ken” – Lần này cậu ta trở mắt nhìn tôi. “Tôi đã 26 rồi nhóc ạ, đủ tuổi một chồng hai con, chỉ là một chai bia, có gì mà cậu ngạc nhiên vậy?” – “Vâng”.

Sau từ vâng ngắn gọn đó cậu ta đã im bật, 30 phút, trầm ngâm thưởng thức tách cafe đắng, đáng vẻ có chút suy tư như một người đàn ông từng trải. 30 phút trôi qua, chai Ken gần cạn, tôi đã nhìn đồng hồ tới hơn chục lần, đủ thời gian để về tới nhà và vùi đầu và quyền truyện đang dở, tại sao lại ham dở để bị bắt cóc tới đây chứ?

Trong lúc tôi nhấp nhồm định ra về cậu ta chợt cất lời:

- Chị đã bao giờ yêu ai bằng cả trái tim chưa?
- Tại sao tôi phải trả lời cậu chứ. Đừng quên mối quan hệ của tôi và cậu là gì,

hôm nay cậu gọi tôi là chị, tôi có thể bỏ qua một lần nhưng như vậy là không đúng chừng mực.

- Chị có thể trả lời câu hỏi của em không.

Ánh mắt cậu ta nhìn tôi khi đó vừa tha thiết vừa có chút van xin, tôi lại mềm lòng và thật thà trả lời:

- Rồi, mỗi tình đầu.

- Chị còn yêu anh ta chứ?

- Không hẳn.

- Vậy chị đã yêu ai sau đó chưa.

- Nhiều là đằng khác nhưng chỉ là nửa vời.

- Còn thích thì sao, thích khác gì yêu.

- Tôi không phân biệt được rõ ràng 2 chuyện đó. Mà tại sao cậu lại hỏi tôi những chuyện này?

- Chị có thể nghe em nói mà không cắt lời em chứ. Em xin chị, chỉ một lần này thôi.

- Bây giờ tôi ngồi im mà cậu đâu có nói gì.....

Cậu ta nhấp thêm một ngụm cafe nữa, ánh mắt nhìn ra xa xăm và bắt đầu kể:

- Em cũng không phân biệt được thích và yêu khác nhau thế nào nhưng em chỉ biết em rất thích gặp một người. Cô ấy hơn em mọi mặt, trừ việc nhẹ cân và lùn hơn em. Lần đầu tiên gặp cô ấy em thấy giống như có ánh mặt trời chiếu sát vào mình vậy, ấm áp và rực rỡ. Lúc nào em cũng muốn được nhìn thấy cô ấy. Cô ấy luôn vui vẻ mỉm cười với tất cả mọi người nhưng em đã ao ước rằng trong nụ cười xã giao ấy có chút gì đặc biệt dành riêng cho em.

Em đã nghĩ cô ấy giống như vitamin hạnh phúc làm lan tỏa niềm vui cho cuộc sống của em. Em không chắc cô ấy nhớ tên em nhưng kể cả khi em

buồn nhất chỉ cần nhìn thấy cô ấy cười là em quên hết ưu phiền. Em cứ mặc định rằng lúc nào cô ấy cũng ở gần đây và em có thể gặp cô ấy mỗi ngày cho đến tối hôm em nhìn cô ấy khóc. Em thấy cô ấy ngồi rất lâu ngoài hành lang văn phòng. Trời vừa tối vừa lạnh và khóc nước nở. Cô ấy bảo với ai đó rằng cô ấy sẽ rời khỏi đây. Cô ấy ghét thành phố này và cảm thấy mệt mỏi. Cô ấy bảo không muốn cố gắng nữa. Thực sự thời điểm ấy em sợ, em muốn chạy đến ôm chặt cô ấy nhưng em không có đủ can đảm. Em cứ đứng đó và nhìn. Em không biết người kia nói gì nhưng cô ấy bảo rằng đã chuẩn bị tất cả để rời khỏi đây. Cô ấy sẽ đến với người kia.

Có lẽ em yêu cô ấy cũng có thể chưa nhưng em không muốn cô ấy rời xa thành phố này. Em không thể chịu đựng được việc không gặp cô ấy mỗi ngày. Sẽ ra sao khi em không được nhìn thấy nụ cười ấy nữa?

- Này đồ điên. Cậu bảo cô ta hơn cậu mọi mặt trừ cân nặng và chiều cao? Vậy còn tuổi tác? Mới 21 đã định làm phi công à?

Tôi phá lên cười mặc cho vẻ mặt cậu ta sầm lại.

- Em đang nghiêm túc.

- Ừ thì tôi cũng không đùa, phi công trẻ đang là một nhưng tôi nghĩ cậu không đủ sức đâu.

- Em nên làm gì bây giờ?

- Tôi bảo từ bỏ cậu có làm được không?

- Em không.

- Nếu thế đừng hỏi. Chuyện tình yêu muôn đời vẫn thế, đau thì sẽ buông.

- Em muốn giữ cô ấy lại.

- Bằng cách nào khi tên cậu có khi cô ta không nhớ.

- Chị nhớ tên em chứ?

- Điên à, Ngày nào tôi chẳng gặp cậu, não ngắn cũng nhớ được cái tên.

- Vậy có khi cô ấy cũng nhớ. Vì ngày nào em cũng gặp cô ấy, và cô ấy chắc nào còn dài hơn chị.
- Nín đi, tôi tự biết nào tôi không dài rồi.
- Em nên tỏ tình chứ?
- Cậu còn chưa biết có yêu cô ta không cơ mà.
- Nhưng em muốn cô ấy hạnh phúc, muốn che chở cho cô ấy và em sẽ giúp cô ấy yêu thành phố này. Như vậy chưa đủ ư?
- Chưa đủ, có khi cái cô ta cần nhiều hơn những thứ đó.
- Em không hiểu? Em luôn thấy cô ấy cười rất tươi, dường như cô ấy đang hạnh phúc.
- Cậu đúng là trẻ con, cười và hạnh phúc chẳng liên quan gì đến nhau cả. Cười nhiều chắc gì đã vui. Cậu còn trẻ lắm, chưa hiểu được cuộc sống có những nỗi đau phải dùng nụ cười để đối phó.
- Không, cô ấy luôn cười bằng mắt, không phải bằng nụ cười giả tạo nào cả.
- Mắt cũng biết cười cơ à.
- Đến khi chị nhìn cô ấy cười chị sẽ hiểu.

III. Một chuyến đi về nơi cũ và mối tình đầu.

Hai tuần đã trôi qua, tôi quay trở về với guồng công việc. Tôi không gặp lại cậu nhóc một lần nào nữa. Chiều đó, cuộc điện thoại của sếp triệu tập tôi ngay lập tức có mặt tại văn phòng. Giấy tờ và sổ sách làm tôi quên luôn cuộc nói chuyện nọ. Tôi cũng đôi lần thắc mắc cậu nhóc đó đi đâu? Hay là ốm? Hay là đổi phòng? Hàng tháng trời quen với vẻ mặt nhăn nhó của cậu ta, giờ không gặp tôi lại thấy thiếu thiếu, giống như ăn một món cũ chưa đủ gia vị.

Chiều thứ hai đầu tuần, sếp thông báo cần người đi công tác tại thủ đô ba tháng, khỏi cần suy nghĩ tôi đã hăm hở xung phong. Chẳng mấy khi có cơ hội quay lại nơi tôi đã sống và gắn bó sáu năm. Đối với tôi, Hà Nội là nơi đầy ắp

những kỉ niệm của thời thanh xuân. Rời xa Hà Nội đến thành phố này tôi đã tiếc nuối không ít. Giờ có cơ hội quay lại dù là vài tháng hay vài ngày cũng thật hạnh phúc.

Chiều thu Hà Nội, cơn gió mang theo hương hoa sữa thơm ngát. Tôi vác balo nặng chình chịch nhảy xuống khỏi chiếc xe Hà Nội – Hải Phòng, hí hửng hít hà đầy phổi mùi hương đó lòng thầm hét lên: “Hà Nội ơi, ta đã về.”

- Đội mũ vào đi mẹ trẻ.

- Đội mũ cho em đi.

- Lại sao nữa?

- Em đã bảo không thích chung mũ với mấy cô bồ anh cơ mà.

- Lẳng nhăng.

- Đội đi.

Anh hậm hực ra mặt nhưng vẫn cởi chiếc mũ đỏ đang đội đưa cho tôi. Bao năm nay vẫn thế, tôi kiên quyết không chịu đội chiếc mũ anh mang theo. Vì tôi biết anh từng đeo nhiều người và họ đều đội chiếc mũ đó. Dù rằng tôi chưa, và sẽ không bao giờ là gì đặc biệt của anh nhưng tôi vẫn muốn mình không chung đụng với họ.

Nhà anh ở cuối một con ngõ sâu hút, một địa chỉ quen thuộc của tôi mỗi lần đau khổ, mà tôi luôn có tới cả tỷ lí do để đau khổ. Có khi vài tháng hoặc có dạo tới vài năm tôi lại bắt anh lái về nhà, chiếm dụng luôn cái giường bé xíu của anh và ngủ một giấc ngon lành.

Tôi yêu anh. Anh biết điều đó, bạn bè chúng tôi biết điều đó. Từ khi là một đứa con gái chập chững yêu đương đến khi tốt nghiệp Đại học tôi vẫn hướng về anh. Anh thì khác, anh coi tôi là một thằng đàn ông không hơn không kém. Kể cả việc tôi đến nhà anh ngủ qua đêm, chung một chiếc giường anh cũng không thèm để ý.

Quãng thời gian dằng dằng bảy năm, cũng có lúc tôi hẹn hò với người khác nhưng hình ảnh anh luôn lẩn át lại tất cả để rồi tôi cứ hướng về anh. Lần này

tôi trở về Hà Nội chỉ như một quăng nghỉ giữa guồng quay công việc và tôi lại được gặp anh. Dù ngăn ngủi thôi nhưng ai biết trước khi nào anh sẽ thuộc về người con gái khác và tôi sẽ mất anh vĩnh viễn...

- Tối ăn gì?

- Anh cho em ăn gì cũng được, giờ em ngủ tí đã.

Nói rồi tôi leo tót lên giường, xoay ngang xoay dọc một hồi lim dim chìm vào giấc ngủ. Bất chợt tôi thấy hai tay mình bị đè chặt xuống giường và rồi tôi bị hôn. Tôi mở mắt toan đẩy anh ra nhưng bất lực. Anh chưa bao giờ như vậy. Bao năm qua lúc nào anh cũng chê tôi gầy, chê tôi xấu và đối xử với tôi như một thằng đàn ông cơ mà...

Sau màn ngẫu nhiên môi tôi như con hổ đói anh ngồi dựa vào tường nhìn nhở cười trước sự ngỡ ngàng của tôi.

- Chào mừng em quay lại thủ đô.

- Anh bị điên à.

- Quà chào mừng em trở lại.

- Em đi đây.

- Đi đâu?

- Em sợ anh lại lên cơn hâm, đêm ở đây không an toàn.

- Chỉ là nụ hôn chào mừng thôi mà, đêm anh không động vào ngón chân của em.

- Ai mà biết được chứ.

- Ngủ đi mẹ trẻ, anh đi chợ.

Cơn buồn ngủ tiếp tục kéo đến, vả lại nếu rời khỏi nhà anh tôi cũng chẳng biết đi đâu đêm nay. Xa Hà Nội với bao sự đổi thay, bạn bè tản mác về quê không thì cũng đã lập gia đình, còn lại anh và tôi, 26 tuổi - vẫn còn ham chơi.

IV. Gặp lại.

Tôi mãi miết trong công việc những ngày ở Hà Nội tới mức quên mất thời hạn ba tháng sắp hết. Chuyển công tác này kết thúc cũng là lúc tôi bước sang tuổi 27, một mốc lớn chấm dứt tuổi thanh xuân. Đến lúc để ổn định công việc, để an phận với vai trò của người phụ nữ trong gia đình. Nhưng trong khoảng thời gian chậm dần để cán đích ấy tôi lại muốn co chân chạy tiếp, tôi chưa hề muốn dừng lại. Có lẽ Hà Nội này mới là nơi tôi sẽ sống, sẽ gắn bó cả cuộc đời, một năm xa Hà Nội tôi đã băn khoăn: “mình sai lầm?”. Thành phố đó quá xa lạ với tôi, không người thân, không bạn bè, không kỉ niệm, một năm quá ngắn, rời xa nơi đó điều duy nhất tôi luyến tiếc là công việc. Hơn 20 năm ước ao tôi mới có cơ hội được làm công việc yêu thích. Tôi đã nghĩ tình yêu đó đủ lớn để tôi chấp nhận sinh sống, gắn bó và yêu thương một thành phố xa lạ, tuy vậy càng ngày tôi càng thấy những đoạn vênh. Về cách sống, về cách nghĩ... mỗi ngày tôi đều muốn rời xa...

Cafe Cuối Ngõ tối cuối tuần. Quán Cafe tôi hay la cà từ ngày sinh viên, sâu tím trong con ngõ nhỏ cuối đường Cầu giấy, vòng vèo qua nghĩa địa rợn người nhưng đổi lại ngồi trong góc quán, đắm mình vào không gian cũ có phần rêu mốc trong tiếng nhạc du dương cùng tách Cafe ngon đúng chuẩn với những chiếc cốc đặc biệt thường giúp tôi có những quyết định sáng suốt. Ngày quyết định rời xa Hà Nội tôi đến Cuối Ngõ, lúc cần quyết định có quay lại Hà Nội tôi lại đến Cuối Ngõ. Hơn một năm qua Cuối Ngõ đã thay đổi khá nhiều. Vẫn là không gian rêu mốc, những bình hoa cúc đại nhưng thực đơn đã được bổ sung những món hiện đại, không chỉ những bản nhạc du dương mà cuối tuần còn có biểu diễn nhạc “sống” theo yêu cầu.

Tôi vẫn ngồi góc bàn quen thuộc, gọi một ly đen sữa và mân mê những bông cúc đại. Thời gian cứ lặng lẽ trôi, người đến quán ngày một đông chỉ mình tôi vẫn cô độc đắm chìm trong dòng suy nghĩ đi hay ở....

Đã có lúc anh mong tim mình bé lại Để nỗi nhớ em không thể nào thêm nữa
Đã có lúc anh mong ngừng thời gian trôi Để những dấu yêu sẽ không phai mờ....

.....

Nếu không hát lên nặng lòng da diết Nếu không nói ra làm sao biết Anh

thương em Anh sẽ nói em nghe những điều chưa bao giờ Bình minh khuất lấp sau màn đêm như nỗi lòng anh Chết chứa lâu nay em đâu nào hay biết Hoàng hôn tắt nắng hay vì anh không hiểu được em Dập tan bao yêu dấu lại tàn ...

Tiếng hát từ căn phòng bên cạnh vọng sang cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Bài hát này, giọng hát này thực sự rất quen. Tôi đã từng nghe ở đâu đó, một giọng hát da diết như dốc hết tâm can của người hát... Không nén được tôi bước sang phòng bên. Trên sân khấu, cậu nhóc đó, đúng là cậu nhóc đó. Như một cuốn băng quay chậm về quá khứ của mấy tháng trước. Lần đó tôi cãi nhau với đồng nghiệp, tôi bức xúc trước sự bất công phải chịu. Tối đó tôi đã ngồi ở hành lang văn phòng và khóc rất lâu. Trong góc tối có một giọng hát vang lên, chính là giọng hát này, chính là bài hát này.

...

Vì anh cảm nín chôn sâu yêu thương anh trao đến em, Lặng nhìn em lướt qua bên đời. Một mai ai biết cơn mê đưa em vào vòng tay mới. Anh sẽ chờ phía sau giấc mơ của em Anh sẽ chờ để nói những điều chưa bao giờ

....

- Chào!

- Sao cậu lại ở đây?

- Người đó bảo em đang ở đây.

- Em? Người đó?

- Mỗi tình đầu của em. À, cô.

...

- Cô muốn một chai Ken chứ? Cuộc nói chuyện của chúng ta còn chưa kết thúc.

- Tôi uống Cafe.

- Vậy em sẽ uống Ken. Và từ bây giờ trước mặt cô không phải là một cậu

Sinh viên, một đàn em ít tuổi mà là một người đàn ông với người con gái anh ta theo đuổi.

- Say à?

- Ủ, say em.

Bốp.

Tôi tát cậu ta, lần đầu tiên trong đời tôi tát một người và đó lại là cậu Sinh viên tôi từng yêu quý. Tôi đi thẳng ra khỏi ngõ, bất chợt bị một lực kéo lại. Tôi đang nằm trong vòng tay cậu ta, gọn gàng như một con mèo không lối thoát.

Bốp.

Tiếp tục thêm một cái tát ngay khi cậu ta buông tay. Tay tôi đau rất nhưng cậu ta vẫn nhơn nhơn tiếp tục giữ tay tôi lại.

- Em hãy nói chuyện với anh. Hãy lắng nghe anh một lần này thôi.

- Tôi không có gì để nói với cậu. Đừng quên cậu là sinh viên. Dù cậu không học tôi cậu vẫn là Sinh viên – Một cậu sinh viên kém tôi 5 tuổi.

- Sinh viên rồi sẽ ra trường, rồi sẽ lớn, vẫn là đàn ông. Chẳng có luật lệ nào cấm tôi yêu em cả.

- Yêu ư? Cậu vắt mũi còn chưa sạch mà đòi nói chuyện yêu.

- Em hãy nhìn vào mắt tôi và nói xem, ba tháng qua có lần nào em nghĩ đến tôi? Em có dám chắc em không nhớ tôi? Có đủ tự tin nói em không luyến tiếc thành phố đó? Em đủ tự tin gạt bỏ tất cả một năm qua? Em đủ tự tin từ bỏ công việc em yêu thích? Ủ thì em chưa yêu tôi. Tôi chấp nhận. Nhưng còn công việc? Em định từ bỏ chỉ vì chút khó khăn em gọi là vênh ư? Em đã quên em phải cố gắng thế nào để có được nó?

....

- Anh ta, à, mỗi tình đầu của em đã kể rồi. Nghe nói anh ta sắp sang Mỹ học.

Hai người chắc là không sinh ra để dành cho nhau. Anh ta yêu em, tôi chắc hẳn như vậy.

...

- Lúc trước, anh thường hay cúp học để qua bên phòng nhìn em. Sau cuộc nói chuyện đó anh không qua nữa nhưng bốn tuần sau không chịu nổi. Anh đi tìm nhưng nghe nói em lên Hà Nội. Anh đã nghĩ em đi hẳn. Thời điểm đó anh đã nhận ra anh yêu em, anh không thể để em rời xa được. Anh đã đi tìm em rất lâu nhưng anh cũng không biết hỏi ai. Bí bách quá anh gửi tin nhắn facebook cho mỗi tình đầu của em, may mắn anh ta trả lời.

...

- Anh ta lo cho em, anh không biết vì lí do gì nhưng anh nghĩ hai người có duyên nhưng không phận. Nếu thực sự sinh ra để dành cho nhau thì bảy năm qua thừa cơ hội cho hai người rồi. Em nên từ bỏ, điều đó tốt cho cả em và anh ta. Anh ta bảo anh kéo em về, bảo rằng hãy cho em biết dù thành phố đó có đáng ghét đến mấy vẫn có một người cần em – và người đó là anh...

- Tôi mệt rồi.

- Anh sẽ đưa em về.

- Không cần.

Tôi không biết bằng cách nào tôi đã rời Cuối Ngõ. Trong cơn quay cuồng tôi đến nhà anh. Tất cả đồ đạc đã được đóng thùng gọn ghẽ. Anh đang ngồi đó xếp những món thừa vào thùng rác.

- Anh sẽ đi Mỹ ư?

- Ừ, hai ngày nữa anh bay.

- Bao lâu?

- Ít thì ba năm và có thể anh không về Việt Nam nữa.

- Ba tháng qua anh không gặp em một lần, anh bảo bạn, là bạn chuyện này

sao?

- Anh xin lỗi, anh sợ nói với em rồi anh không quyết tâm đi được.

- Tất cả mọi người đều biết chỉ trừ em ư?

- ...

- Anh xin lỗi.

- Bây giờ anh xin lỗi còn có ý nghĩa gì chứ. Bao năm qua anh biết thừa em yêu anh. Ừ em yêu anh đấy, yêu rất nhiều vậy mà anh thậm chí không coi em như một món đồ thừa kia ư? Đến một lời tạm biệt anh cũng không định nói. Em nhầm. Em đã nhìn nhầm người, đã yêu nhầm người rồi.

.....

Tôi đã bỏ về trong nước mắt... hai ngày sau anh bay... Tuần công tác cuối cùng tại Hà Nội với tôi thực sự khó khăn. Công việc đã hoàn thành nhưng trong lòng lại rối ren. Tôi quyết định quay lại nhà anh một lần. Tôi biết anh hay để chìa khóa dưới gốc cây ngoài cổng và bây giờ khi anh đi tôi vẫn lần được chìa khóa ở đó.

Căn nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ, đến một chút mùi hương cũ của anh cũng không còn. Nhưng trên giường có một chiếc hộp được bọc cẩn thận.

“From: Cafe... to: My little girl”

Cafe là tên tôi vẫn gọi anh – một thứ thức uống giúp người ta tỉnh táo nhưng lại gây nghiện, cũng giống như việc anh đã làm tôi nghiện anh vậy. Tôi đã tự ý bóc chiếc hộp đó ra dù chẳng chắc chắn nó được gửi cho mình.

...

...

Chiếc hộp đó lưu giữ tất cả những bức thư tôi gửi cho anh bảy năm qua, cả những bức thư anh gửi cho tôi. Trước khi rời Hà Nội tôi đã trả lại anh, coi như một lời tuyên bố vĩnh biệt tình yêu dành cho anh.

“Hà Nội, Ngày... tháng... năm.

Gửi em! Ngày mai anh bay, anh thực sự muốn tạm biệt em một lần cuối nhưng anh lại sợ, sợ nhìn thấy em khóc anh sẽ mềm lòng, anh sẽ không thể cất bước đi.

Anh chưa bao giờ nói yêu em, và có lẽ em đã luôn tự ti về bản thân mình nên không nhận ra tình yêu ấy. Sự thật là anh yêu em. Yêu ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em bước vào lớp học. Yêu từ lúc em vênh mặt trước lời đề nghị làm quen của anh. Yêu khi em đã ở bên anh mọi lúc, khi anh thành công hay khi thất bại. Anh đã rất hạnh phúc khi em bảo rằng dù anh có đi đâu em cũng vẫn chờ anh.

Cuộc sống của anh quá mệt mỏi với những bon chen và đấu đá nên với anh, em như một bóng cây mát để trú. Anh sợ, sợ em bị cuộc sống của anh thay đổi, sợ em ưu phiền, sợ em đau khổ, vì thế suốt bao năm qua anh đã im lặng để em nghĩ rằng anh không yêu em.

Anh đã rất buồn mỗi lần em có người mới. Anh đã ích kỷ cầu mong em chóng chia tay. Anh đã rất hạnh phúc, tự hào khi em được làm những gì em muốn. Anh tin em sẽ vượt qua khó khăn và tiếp tục đi trên con đường em đã chọn. Hãy mở lòng và đón nhận tình yêu. Sẽ có những người tốt yêu thương, sát cánh bên em đến suốt cuộc đời. Còn anh, anh xin giữ tình yêu của em như một món quà quý giá của tuổi thanh xuân.

Anh yêu em!”

V. Kết thúc một chặng đường.

Bốn năm đã trôi qua, tôi 30 tuổi. Tôi đã trở lại. Anh chưa quay về. Cậu nhóc đó tốt nghiệp và tiếp tục học thạc sĩ ở Anh. Bốn năm gần bó, tôi đã quen thuộc từng ngõ ngách của thành phố này. Mở lòng mình ra có thêm bạn bè, thêm nhiều mối quan hệ nhưng tôi vẫn không yêu ai, không kết hôn và tôi hạnh phúc với cuộc sống đó.

Một sáng đầu tuần tôi bị đánh thức sớm bởi tiếng chuông điện thoại:

“Alo cô à! À. Chị à, anh đang về. Em sẽ đón anh chứ! ...Anh yêu em.”

.....

HS2P